

П'єсу створено в рамках II Лабораторії НСТДУ

Олексій Доричевський

Подорож Амундсена

Бджілка Фредді: Привіт! Я – бджілка Фредді. І я буду з тобою протягом цієї довгої неймовірної та заплутаної історії. Кожен в житті робить свій вибір. І залежно від нього змінюється світ. Я от обрав бути поетом і розказувати історії з життя людей. Мої сестри бджілки так люблять їх слухати.

Зараз я лечу на макове поле. Яке мусорки засіяли спеціально, щоб раз на рік скошувати і презентувати журналістам боротьбу із наркотрафіком.

На завданні два молоді мусорка: старший і мужніший Антон Петрович, і молодший і субтильний –Ваня.

Макове поле у квіту

Ваня: Нащо ми це робимо? У мене за хатою 7 га маку росте. І ніхто його ніколи не чіпає.

Антон: Бля, Ваня.

Ваня: Я розумію, що це показуха, але...

Антон: Ваня, забий еблет. ...нам треба здати план, начальству треба здати план. Ти хочеш відказатися від премії? Хочеш відказатися від підвищення?

Ваня: Нє, я...

Антон (*красиво замахується косою*): Хочеш, щоб бізнес Ніколаїча пішов по пизді? Ваня? Ти довбойоб? Признайся отут перед Господом Богом!

Ваня: Нє...

Антон: Коси!

Підходять в поле журналісти з камерою.

Антон: Добрий день!

Кабінет Олега Миколайовича

Олег Ніколаєвіч: Проходьте, хлопці. Сідайте. Візьміть водички, а то спекотно.

Антон: Да все нормально, Ніколаїч. Ми так...

Олег Ніколаєвіч: Ти проходь, сідай.

Ваня: Мені біля дверей добре, я...

Олег Ніколаєвіч: Сідай, сідай. *(хлопці сідають за стіл. Олег Ніколаїч засовує їх стільці глибоко за стіл. Підставляє під ніжки цеглини, щоб вони не могли висунутись)*

Вибачте, кавун не пропоную. Запропонував би, бо спека така. Антон, ти ж знаєш, що якщо довго висока температура єсть, то тиснення піднімається?

Антон: Чув таке.

Олег Ніколаєвіч: *(б'є Антона текою по лицю)* А якого ж ти хуя мені той тиск паднімаєш, Антон ти блять!? Антон!?

Антон: Я честь дотримую

Олег Ніколаїч: *(прив'язує Антона до стільця. Ваня хотів би сидіти смирно, але не знаходить собі місця).* Антончику, я дав тобі просте завдання. Покосити мак. Я давав тобі завдання пиздіти?

Антон: Ні *(Олег Ніколаїч засовує свою шкарпетку Антону в рот).*

Олег Ніколаїч: Ні. А що ж ти розказав журналістам про наше поле? І про поле в 7 гектар? Яке ми ніби покриваємо?

Ваня: Це я розказав.

Олег Ніколаїч: Ти Ванічка? *(підчепив ланцюг до стільця Антона. Потяг за кінець і підвісив під стелею)*

Ваня: Але журналісти далеко були. Я їх погано бачив навіть. Вони ще й проти сонця стояли.

Олег Ніколаїч: Ванічка, а ти побачив проти сонця, що у них в руках був мікрофон?

Ваня: Щось таке лохмате.

Олег Ніколаїч: Вони записали це, Ванічка. І тепер всі про це знають. А тепер, Ванічка, подумай не тільки про себе. Подумай про мою родину. Подумай про Галину Степанівну, немолоду людину, якій треба лікувати попереки. Про Машу, яка тільки

вступила на перший курс і треба помагати їй у науковій праці. Про Василя Ніколаїча, який лечиться від ігроманії у строїтельном лагері. За це все треба платити. Скажи, мені Антон, у тебе є гроші?

Антон: Вмем

Олег Ніколаїч: У Вані може є? Чи у держави? У кого блять є? Ви лишаєте цілу сім'ю без надії на майбутнє!

Ваня: Я не думав, що так буде. Мама відклала на Єгипет...

Олег Ніколаїч: Хай на хуй мама покладе свій Єгипет! ... Я би вас посадив... Є хороша чорна зона, де дуже люблять мусоров. Але... Але ті журналісти слідять за нами. Так що... А от зробити так, щоб ви мріяли, щоб вас петушили на зоні кожен день, я можу. Антон, пам'ятаєш Тадеуша?

Антон: *(кричить і плаче)*

Олег Ніколаїч: Ванечка, а ти дивись.

Слідчий ізолятор

Ваня: Не плач. Мені, навіть, гірше було, коли...

Антон: Гірше?

Ваня: Переживати і дивитись психологічно ще страшніше, ну...

Антон в трусах і чоботах б'є Ваню. Ваня лізе під стіл, на стіни, на стелю. Але не може ніде сховатися. Антон забиває його до непритомності

Антон: Нам дали шанс на порятунок. Гівно, яким більше ніхто не хотів займатись. *(Антон закурює. Вставляє Вані в рот цигарку)*. Справа, яка настільки дебільна, що має бути справжнім стражданям для нас. Дивись. *(виливає на Ваню відро з холодною водою)*

Вмикає телевізор. Сюжет телебачення.

ГЗК: Місцеве самоврядування у дії. Щасливі селяни збирають листя. Вони відмовились спалювати сміття і тепер збирають компост. Ось що каже місцева голова, пані Ірина.

Пані Ірина: Я сяслива жити в такому свідомому середовисі. Півітря стало цисте. До свята СПА – са по-СІТЬ-стимо дароги. НАМ важливо ПІ-дтримувати ЗДА-ров'я населення.

ГЗК: Сама пані Ірина бере участь в ритуалі. Місцеві жителі здіймають руки до неба, збирають жмені листя, ховають в кишені і прикладають до серця.

Амундсен (підписаний як «Пан Юрій»): Наше життя змінилось. У селі зовсім немає сміття. Живемо, як люди.

Селяни кружляють в танці. Пані Ірина така активна, що втрачає свідомість. Але люди танцюють ще активніше, не зважають на кров на ногах їхньої голови.

Антон зупиняє ролік.

Антон: Ми маємо розкрити банду, яка краде в людей сміття. Суцільне божевілля.

Ваня: Краще би лишитись тут.

Антон: Так, краще лишитись тут.

Бджілка Церцея: Фредді помер від СНІДу. То тепер я продовжу історію. А ні, він помер від пестицидів. А ні, від СНІДу.

Так от, приїхали наші мусорки у центр села. Вийшли з машини біля пошти.

Біля пошти

Поштар: Як погода хлопці?

Антон: Хароша. Дождя нема, то їхать легше.

Поштар: Зря ви приїхали. Шкода вас. Такі молоді.

Ваня: Ми по визову

Поштар: А у нас в магазині пиво дешеве. Візьміть. Хароше. Дешеве.

Таня (д): Дядя, мене Лена обіжає.

Антон: Хто це?

Таня (д): Моя вчителька. Каже, що я кончена стукачка. І буду на мусорів працювать.

Антон: Що ж вона таке робила?

Таня (д): Вона машиною привезла два мішки мусора. І по вулиці розкидала. А я їй сказала, що їй ноги ламають. А вона мене обідила.

Антон: Нічого хлопчик, все буде харашо.

Ваня: Це дівочка.

На задньому фоні спадає тіло поштаря. Він повісився на дереві.

Ваня знімає тіло поштаря. Із сумки сипляться листи

Антон: Тут ще листи пишуть. Комуналка, комуналка. Клуб супер книги, аріфлейм. Диви, тут на конвертах є якась хрень.

Тіло падає на Ваню. Він не може встати. Намагається ногами відштовхнути тіло. впирається в підборіддя. Ззаду підходить Антон. Пробиє відтягти його за таз. Тіло падає на Антона. Ваня тягне тіло за руки, падає йому на лице.

Таня (д): У мене так мама з дядькою Колею робила.

Бджілка Цирцея: І ніхто ж не питав. Мала стукачка.

Таня (д): Поки дядя Коля ноги в лісі не зламав. Коли там мусор закопував.

Таня (д) починає кричати, здіймає руки догори і біжить у темінь вулиці.

На пошті

Поштар: Добрий день! О, приїжджі у наших краях. Може щось сталось?

Антон: Ти блять шо... охуїв?

Ваня: Ми тільки що вас знімали з дерева.

Поштар: Я був тут. Ви, мабуть, щось переплутали.

Ваня: Ми поклали твоє тіло під горіхом.

Поштар: Горіх добре. Світле дерево. Міцне. Трохи гірке. Але по міцності не уступає багатьом деревам. До речі, є колекційні марки з горіхом. Я їх можу списати на кражу і вам дешевше продати.

Антон: Який горіх нахуй? Ти іздеваєшся? Нахуй ти на дерево поліз?

Поштар: Знову? Та то мій брат. Двоюрідний. Але ми дуже дуже схожі. Казали навіть, що батя двох сестер оприходував. Це ж село. Всякі дурниці говорять. А ви обирайте листівки. Є із краєвидами ГЕСУ. Є із шпаківнею. У нас же конкурс шпаківні колись був. Обласний. Ух. Як шпаки літали. Вони такі щасливі були. До мене уві сні прилітав шпак. Посміхався. Знаєте, шпаки дивно всміхаються, бо у них зубів немає. Не задумувались?

От. Ми з ним сідали на гілці. І гомоніли. За життя. Я закурював сигарету. Тоді ж уві сні знаєте які сигарети були. 1000 смол!

Антон: Мене це вже заїбало! Тут що нікого не їбе, що у вас сміття зникає?

Поштар: Тс-с. Ми про це так не кажемо. Ми це називаємо «неприємна пригода».

Антон (*б'є рукою по склу, розбиває. Тягне на себе Поштаря*) У мене вже ліміт жартів вичерпався. Ми знайшли на конвертах позначки.

Ваня: Ми знаємо, що ви до цього причетні.

Антон: І, якщо ти заведеш мову за шпаків, я оцей шматок скла потихеньку пропихну в твою горлянку. А судмедекспертиза скаже, що ти сам собі впихнув з горя, що твій брат повісився.

Поштар: (*Плаче*) Я не хочу. Братику! Я все розкажу. Пустіть! (*Антон б'є у вухо і пускає*) Я не можу сказати, бо вони зроблять ще гірше, ніж ви. Підіть до старої вчительки. Вона живе за колонкою, де зруйнована школа. Там одразу зрозумієте. Пустіть, будь ласка. Я вже і так багато сказав. Буде набагато гірше. (*б'ється в істериці*)

На вулиці

Антон: Ти молодець, що сказав, ми все про вас знаємо. Буде з тебе толк.

Ваня: Це случайно так.

Антон: Бля, де наша машина!?

Ваня: Ти її точно тут?..

Антон: Я що, єбанат?

Ваня: А зі жмуром шо?

Антон: Це не наше дело. Брат є, чоловік поісився. Кидай його нахуй. Зара бігом до голови села і викликаємо наряд, щоб забрали звідси.

Ваня: Ніколаїч не пустить нікого нас спасать

Антон: Та пішов він нахуй! Шо ти проплагаєш?

Ваня: До вчительки ж казали...

Антон: Як ви мене заїбали! Ваня, йдемо до голови, виписуємо штраф за марний виклик і валимо звідси нахуй. Зара за півчанським зайдемо.

Ваня: Я не буду на роботі.

Антон: Бо ти не мужик!

Ваня: Чого ти на мене завжди...

Антон: Завжди шо? Ну! Заканчюю предложеніє!

Ваня: Ну отак ти...

Антон: Треба мужиком быть. У мене брат такий, як ти. Аж бісить. Я кричав в слухавку. Я його жінці не довіряю. Треба пожоще быть.

Ваня: Шо брат?

Антон: Та ну його нахуй. Сказав, щоб я менше бухав.

Ваня: Так а нахер ти йому п'яний дзвонив?

Антон: Це ночью вже було.

Ваня: Ти вночі дзвонив брату, щоб сказати шо не віриш його жінці?

Антон: Ой, всьо. Іди нахер.

Біля музею

Ваня: Доброго дня! Не підкажете, де тут стара вчителька живе? Ми щось її хату знайти не можемо.

Антон: Та нахер тобі та... Скажіть, де сільрада?

Амундсен: Вітаю! То що ж ви хочете, хлопці?

Ваня: А це у вас музей?

Амундсен: Музей полярного судоходства імені Сєдова. Знаєте такого?

Антон: Вперше чую.

Амундсен: О, це був визначний полярник. І він був дуже відомий у свій час. Як зараз кажуть – «Поп-стар»! Як Пол МакКартні.

Антон: Так а шо, багато людей тут в музей ходить, хі-хі?

Амундсен: Музей не створений для людей. Це дзеркало пам'яті. До речі, ви мені декого нагадуєте. *(дістає з-за пазухи метрове дзеркало)* Подивіться, подивіться на себе! Не пізнаєте?

Антон: Та я бачу. Це я!

Ваня: На батьо свого схожий.

Антон: Не те шо ти, ха-ха.

Амундсен: Ходімо, я вам покажу. *(Проходять до стелажу)* Бачите.

Ваня: Зовсім не схожий.

Амундсен: Він – ні. А ви – так! Ніс, губи, широкий лоб. Бачите?

Антон: Ну да, щось похоже.

Амундсен: А ви не з околиць Дніпра?

Ваня: Не...

Амундсен: А могли виявитись родичем. Це – Федір Кирилович Дриженко. Видатний гідрограф. І народився тут, у Катеринославі. Він брав участь у кругосвітньому плаванні, описував Онежське озеро та Озеро Байкал. За його даними там побудували залізницю.

Антон: Це добре...

Амундсен: Ви так вважаєте?

Антон: Ну типу, він молодець, що так багато зробив...

Амундсен: А залізниця це для вас добре?

Ваня: Ну наче...

Амундсен: Це я так. Неважливо. Те, що ви вдвох – це не збіг. Це чудо. Дивлячись на вас можна повірити у реінкарнацію!

Ваня: Ми шукали...

Амундсен: Зараз у нас мода на що? На одяг, на телефони, машини. Весь оцей бруд. А на початку 20-го сторіччя мода була на Північний полюс. На той час вже все відкрили. Не піддавався людині лише полюс. І сміливці усіх країн бороздили Північно-Льодовитий океан. Федір Кирилович був дуже близько, але не наважився. На підступах до полюса він відкрив свою істину. Але все життя сумнівався, що втратив щось, що повернув так рано. І тут на арену виходить - ... підійдіть до цього стелажу. Георгій Якович Сєдов.

Ваня: Офігеть, Тоха.

Антон: Да, блять, похож.

Амундсен: Георгій Якович народився на півдні нашої країни. З дитинства мріяв про море. Але у нього не все йшло гладко, поки не зустрів ... Федора Кириловича Дриженко! Молодий чоловіче, гляньте у дзеркало.

Ваня: Нє, я не хочу. Я не дуже люблю на себе дивитись.

Амундсен: Подивіться на себе і портрет!

Ваня: Ну я не хочу...

Антон: Ваня, до чого ведеш?

Амундсен: Гм. Дриженко тоді був вже відомою особою і протекціонував експедицію Сєдова. Тут ми підходимо до найцікавішого.

Антон: Куди?

Амундсен: Ні, тут стоїмо. Це образно.

Антон: Ти не плутай, блін.

Амундсен: 1912 рік. Сєдов збирає експедицію до Північного полюса. До цього там наче побував американець. Але у нього не дуже переконливі докази (це тепер ми знаємо, що Пірі там не побував)...

Антон: Всьо, дядя, перегруз інфи.

Амундсен: Він не повернуся звідти.

Антон: Откуда?

Ваня: З полюса?

Антон: Лишився там жить?

Амундсен: Не жити. Але безумовно він захотів там лишитись.

Антон: Краще б вже Олег Ніколаїч забив до смерті, ніж відправив у це село. Пішли вже...

Ваня: Нам ще опитати людей треба. Як вас звать?

Амундсен: Амундсен. Жартую. Юрій Антонов. Мені це ім'я не дуже подобається. Бо пісні Антонова гірше за сміття. А за любов до Полярного кола мене всі називають Амундсоном. Та й звусь так. Успіху вам.

Ваня: Дякую. Прощайте.

Амундсен: До зустрічі.

Антон: Не дай боже, дядя.

Амундсен: До зустрічі.

Бджілка Цирцея: Вони підійшли до вітшального дома, який вже похилився на один бік. Вікна десь вибиті і зашклені наче кимось зі сторони. На стіну обпертий реманент, але такий, що вже неможливо використовувати. За пилюкою вгадується вишитий напис на шторі «Учення - світ, а неученіє - тьма». Над ганком із дерева викладена емблема – скрипка. У дворі закопана головою вниз метрова статуя Леніна. На постаменті влаштована шпаківня. Малі птахи – єдині, хто говорить про життя у цьому дворі.

Дім вчительки

Антон: Добрий... Йо-си

Вчителька років 40. У ночнушці. Із розпущеним волоссям. Сидить за столом перед вікном.

Ваня: Я поговорю. У мене мама вчителька.

Антон: А нахера ти в ментуру пішов? У мене мама на фабриці швейой працювала і підпрацьовувала алкоголічккой. То якось вибору не дуже було.

Ваня: Добрий день. Ми на пошті на конвертах бачили дивні знаки. Нам сказали, що ви про це знаєте.

Антон: Вона не чує нас. Поїхала. Пішли.

Ваня: Ви тут у школі працювали? А що з нею сталось? Куди діти тепер їздять?

Вчителька Лена: Нічого не сталось. Все нормально працює. Я ходжу, прибираю в коридорах. Дітей стало менше, ніхто не хоче мені допомагати. Та я не злюсь.

На руїнах школи.

Вчителька Лена: Отут у нас клас піаніно. Є Таня – така дуже здібна. Коридор – сильно не ступайте, бо не намієшся (*кокетеує*). Я сама все прибираю. Тут - актовa зала. Діти так гарно виступають. Грати ще не вміють. Але в них є така наївність дитяча. Це мило... Танечка, а що ти тут робиш? У нас же заняття о 14:30.

Таня (Д): Тьотя Лена, я сьогодні не можу. Мама хворіє. Вона просила передати. *(дає тормозок)* Це як за роботу.

Вчителька Лена: Ой спасібо. Ти моє серденько. Хлопці, ви ж мабуть голодні. *(дістає із пакета, який їй дала Таня)*. У мене бутербродіки з ковбасою є. Держіть.

Ваня: Та ні, пасибі.

Вчителька Лена: Ви соромитесь, я ж вас знаю. Отут покладу візьмете *(кладає на фундамент бутерброди)*. Я зараз ще й чай поставлю. У мене заварочка є в кабінеті. І чайник. Танечка, а тобі, держи, яблучка. І канфети. Сестрі віддаш. Бери, бери. Зараз я чайник поставлю.

Вчителька Лена пішла по руїнам школи.

Таня (д): Вона помре скоро. З голоду. Їй мама передає їжу, а вона завжди назад вертає.

Ваня: А що зі школою?

Таня (д): Закрили. А потім, коли метал крали, поваляли.

Антон: Жлоби кінчені.

Таня (д): Ми вас шукали. Мама до себе кличе. Вона вас давно жде

Антон: Зара, бутрік доїм

Ваня: Антон...

Таня (д): Вона знає, що ви шукаєте.

Ваня: Звідки?

Таня (д): Тут всі все знають, Ваня. Тіки ви не за мной ідіть. А так трохи поодаль. Щоб вони не побачили.

Ваня: Хто?

Таня (д): І як підійдете до хати, то почекайте. Я помахую рукою у вікно.

Антон: Ти будеш свій бутрік?

Таня (д): Ви ж не обманете? Прийдете?

Вчителька Лена: Вони всі зійшли з розуму. Це пастка не йдіть за ними. Вони всі зійшли з розуму. Через цих клятих бджіл.

Антон: А де чай?

Вчителька Лена: Ой, забула, несу.

Антон: Пішли звідси нахуй.

На вулиці

Ваня: А ми ж собирались до голови села?

Антон: Ти що йобнувся – нада одінокою жінці допомогти, ха-ха.

Ваня: Чого це одінокою?

Антон: А якщо не одінока, то зробим!

Ваня: Не смішно.

Антон: Ванечка, ви блять умніки, тільки пиздіти вмієте. Із-за вас всяка хуйня твориться.

Ваня: Я ж просто сказав...

Антон: Забий єбало, Ваня. І без тебе грустно жити. А ти ще й іншим не даєш. Пішли.

Таня: А ви по тій справі?

Антон: За мусор

Таня: Не кричіть. Нащо ви так? Зайдіть до мене, чайком погрійтесь.

Антон: Ні, дякую, ми тут ненадовго.

Таня: Зайдіть, прошу вас. Я маю вам дещо сказати. Молю вас.

Дім Тані

Таня: Я теж Таня. Тіки старша. Всьо, Танька, іди робить уроки! Бігом!

Таня (д): Мам, ти ж не як всігди?

Таня: Ану пішла! От чайок. Печиво домашнє з цукром. Сама зробила до вашого приїзду.

Ваня: До нашого?.. Ви знали, що ми приїдемо?

Таня: Все село вас чекає. Вже який місяць.

Антон: А як ви дізнались, що ми сьогодні приїдемо?

Таня: Серце підказало.

Антон випльовує печиво на підлогу

Таня: Я приберу. Може ви ще чогось хочете

Ваня: Дякую.

Таня: Мене чоловік б'є!

Ваня: Я ж казав не сама!

Антон: Вас усіх б'ють. Забий, поїхали

Ваня: Це регулярно відбувається?

Таня: З того часу, як зник мусор – стало частіше.

Ваня: Тобто і до цього було?

Таня: До того мама казала – потерпи. Бо це ж твій чоловік. Дитину тобі зробить. А потім може сяде, то легше буде.

Антон: Що ти на мене дивишся? Вони всі так живуть.

Ваня: А зараз він де?

Таня: В гостинній сидить. Не дає телевізор включити. А там зараз мійлюбимий серіал. Куми. Такий смішний.

Таня (д): Мама, мам. Мені в рюкзак хтось огризок підкинув.

Таня: Таня, що ти таке кажеш! Це не огризок. Це ціле яблуко. Трохи надгризене (*Ховає під подолом огризок*). Ви ж нікому не скажете, що у нас у хаті сміття є? Це ж дитина...

Ваня: Що у вас коїться?

Таня: Пішли покажу.

У підвалі.

Таня: У нас став мусор пропадати. То Сірожа зовсім загрузив. Він то бувало вип'є зранку, то хоч траву підпалить – його попустить. А це і траву поскошували. І, і, і...

Ваня: Не плачте, ми все зрозуміємо.

Антон: Нахуй ми у підвалі?

Таня: І згребли суху траву і кудись відвезли! Мій Сірожа бідний... Він не витримає таке. Він же попалить бува і такий ніжний додому приходить. Брови обгоріли, язик обпечений. Ляже у дворі, його комарі кусають. А я відганяю і закатки роблю. А тепер прийде грусний. Даже не п'є. просто вилізе на дах. І дивиться у небо. Тіко кричить

Ваня: Як?

Таня: Отак. А-а-а-а. Не, він більше як бізон. Отак. А-а-а-а. Я жінка, я не можу таке від чоловіка чуть. Прошу, у мене нічого немає

Ваня: Та нам не треба нічо

Таня: Сірожа останнім часом бере лопату і йде в ліс. Раніше він там міг мусор закопачь. А тепер просто землю шкрябає. Наче його демон якийсь споує. Ваня!

Ваня: У?

Таня: *(руками копає ямку у підлозі)* Підійди. Візьми. Я бачу по очам, що у тебе серце добре. Ти хоробрий. Ти зможеш з цим розібратись. Прошу тебе

Дає у руці сережку

Антон: Що ти там йому даєш?

Таня: Віддай! Це йому!

Антон: Це хабар! ... А мені шо?

Таня: Другу віддам, коли ви все зробите. Хоча, що ви проти них зробите...

Антон: Що ти сказала?

Таня: Це чисте золото. Мені бабуся лишила. Вона циганкою була

Ваня: Ми постараємось

Антон: Пішли

Таня: У мене ще є. Але сховане. Віддам, як повернете нам сміття.

Ваня: Це ви дзвонили, просили про допомогу.

Таня: Я? Ні, я ба на таке не наважилась. Це... це... Ваня, піди, будь ласка, перевір чи чоловік ще сидить. Якщо шапка злетіла, то поправ.

Антон: А звідки ви ім'я наші?..

Таня: Молю, Ваня!

(Ваня виходить)

Таня: Антон, ти знаєш я в Києві в общежитті жила. Ще при Кучмі. Півтора года. Я робила найкращий мінет. Ти не думай, що ми тут в селі. Правда, в Києві всім нравилось. Дай, я тобі зроблю

Антон: Таня, да ну нахуй

Таня розстібає ширінку. Антон закривається руками.

Антон: А муж? А Сірожа?

Таня махає руками, типу все ок. Таня наближається до Антона, торкається його руками. Антон на мить завмирає. Відштовхує Таню і б'є по обличчю.

Антон: Як же ви заїбали!

На вулиці

Ваня: Антон, що сталось?

Антон: Та ти заїбав

Таня вибігає на вулицю, закриває обличчя рукою

Ваня: Ти її вдарив?

Таня: Я сама, я сама полізла, сама винувата

Ваня: Ти вдарив її!?

Антон: Та і тебе теж треба було! Ідіть ви всі нахуй!

Антон йде

Таня: Ванечка, не сердся на нього. То я сама полізла. Не зважай.

Ваня: З вами все нормально?

Таня: Нє, Ваня, нє.

Ваня: Покажи.

Таня: Не то. Сірожа пропав.

Дім Тані

Таня (д): Він отут сидів.

Ваня: Крісло ще тепле.

Таня: І пульт. Він їм клацав.

Таня (д): А потім іщез.

Ваня: Ви думаєте?..

Таня: Давай на ти.

Ваня: Я... якось хм... добре, так. Ти, хм, ти думаєш це ті самі люди зробили, які крадуть сміття?

Таня: Я не впевнена, що це люди.

Таня (д): Мам, темніє, я піду Тайсона з ланцюга спущу.

Таня: Не годуй його тіки. Шоб злий був. А де ти ночуєш?

Ваня: Та ми ж мали сьогодні повернутись, а машина...

Таня: Лишайся в нас. Тут такі дороги, що не виїдеш. Он можеш на дивані лягти.

Ваня: Таня...

Таня: Що?

Ваня: Дуже дякую.

Дім Тані.

Ранок.

Таня: Ваня, дуже незручно просить, але потрібна твоя допомога. Таня не може, бо мала – не дістає. А я сама помру там.

Ваня: Да, звісно, якщо кофейку наллете

Таня: Знову на ви?

Ваня: Пробач. Ще не прокинувся.

Таня: Треба кукурузу зібрати. Мішків хоча б із триста. Я тобі штани дам перевдять. Поможеш?

Ваня: Да, звісно.

Таня: Ваня...

Ваня: Що?

Таня: Ти хороший.

Бджілка Майа: Привіт, друзі! А ви що, скучили за бджілкою Цирцеєю? А вона померла. Вона захотіла бути бджіломаткою. І пробувала захопити владу. То ми її вбили. Якесь у неї помутненіє сталося.

Ми і так усі вмираємо постійно. Вісім вуликів довкола нас зникло. Ми вже вмираючий вид.

Ми тільки тут і можемо розказувати історії, бо лише тут не вмираємо.

Але я – бджілка Майа. Я супер-герой. І не помру ніколи.

Ваня став жити із Танею. Вони збирали кукурудзу кожен день. Всі комбайни зупинили. Бо вони шкодять повітрю. І люди збирають руками.

Ваня вирізав собі із покривала пончо. Звик зранку після кави садовити собі на плечі малу Таню, йти у поле. Треба швидко починати. Бо вдень спека. Тоді можна глибше йти в кукурудзу. Лягати і дивитись в синє небо. Так тоді гарно співати пісню. Або ж куняти. Але перед цим треба встигнути помріяти, щоб потім ця мрія перетворилась у сон. Тоді дивишся фільм. Інколи цей фільм розчаровує, бо в реальності ти не маєш цієї мрії і навряд чи зустрінеш. Хоча це поле і було мрією Вані.

Вони кохались із Танею майже кожен день. В полі, вдома чи у колодязя. В неділю ходили на річку. Таня ловила рибу, а Ваня з малою купався чи грав із чоловіками в м'яч. Таня вишила на пончо орнамент. Вона казала, що там зашифроване ваніне ім'я і захована його сила. Він її вчив кримінальній аналітиці, яка допомагала їм разом полювати на щурів.

Одного вечора, коли Ваня вертався від сусідки з яйцями, його зупинив чийсь голос.

На вулиці

Антон: Ваня

Ваня: Хто це?

Антон: Я тут в кущах. Підійди.

Ваня: Не хочу.

Антон: Ми так і не зайшли до голови села.

Ваня: Антон?

Антон: Я дещо дізнався.

Ваня: Слухай, я не хочу цим займатись. Життя без сміття – це непогано...

Антон: Ми не можемо так говорити. Нас почують. Приходь до музею. Коли сузір'я Касіопеї буде торкатись землі.

Дім Тані

Таня: Ти вже? А я ще нічого не зготувала.

Ваня: Ти і не могла. Я яйця тільки приніс.

Таня: Так, щось забігалась.

Ваня: А нащо ти мою форму витягла?

Таня: Думала, знадобиться. Будемо їсти?

Ваня: Я трохи пізніше.

Таня: Піду Таню вкладу. Мабуть, з нею ляжу. Бо щось голова болить.

Ваня: То ти не будеш їсти?

Таня: Ні, добраніч.

Біля музею

Антон: Прийшов?

Ваня: Та заснуть не міг. У Тані голова болить другий день.

Антон: А ти з того часу з Танькою живеш?

Ваня: А тобі то шо? Я зі старшою.

Антон: Неінтересно чого я тоді втік?

Ваня: Забий ебало. А то за Таню получиш.

Антон: Я тебе не просто так позвав.

Ваня: А ти весь час тут був?

Антон: Я жив тут. І кожен день тебе бачив.

Ваня: Що ти тут робив?

Антон: Я був у голови села. Вона мені все розказала.

Ваня: І що?

Вчителька: Що ми вже готові.

Амундсен: І ти той, хто потрібен.

Ваня: Готові?.. Ви чого тут?

Амундсен: Ми гарно потоваришували із твоїм другом. Він справжній Седов. Я тоді не помилюся.

Ваня: Давайте швидко, бо Таня може прокинутись і буде нервувати, що тебе нема.

Таня: Не буде. Я принесла тобі форму.

Ваня: Таня?

Таня: Так треба.

Амундсен: Ми готові почати боротьбу. Твій час прийшов.

Антон: Вдягай форму.

Поштар і Поштар виносять клітку.

Амундсен: Час позбавитись сміття, мусорок.

Ваня: Що?

Антон: Сміття викидають у відро. Це твоє відро, Ваня.

Поштар: Лізь у клітку.

Ваня: Антон, бляха, ти чого? Ти обідився на мене за щось? Я ж не...

Амундсен: Не в цьому річ. Ти зробив свій вибір раніше.

Ваня: Я не робив нічо! Таня...

Антон: Лізь у клітку.

Ваня: Таня, ти ж наче любила мене. Ти гладила мене кожен вечір, щоб я гарно спав.

Таня: Лізь... лізь у клітку.

Ваня: Ти казала що це не люди! Це ви! Ви – не люди! Не люди! Ублюдки! Ублюдки!

Поштарі заштовхують Ваню у клітку. Виносять. Ваня скавчить і плаче.

Бджілка Майа: Мене найбільше лякає, що я не в депресії. Я зараз викажу все, бо наступного разу може не бути. Мені самій дуже погано, але почуваю обов'язок перед вами доказати всю історію до кінця. Поки сама не померла.

Померла наша бджіломатка.

Хтось із моїх сестер заніс пилок із отрутою. Це з чужих квітів, я точно знаю. Тут таких квітів нема. Хотіли виділитись перед бджіломаткою. Бо у нас лишилось мало меду. Спершу отруїлась сама бджіломатка. Потім інші...

Отже, Ваню віднесли у ліс. На велику галявину із красним вогнищем, яке підтримували і вдень, і вночі. Всі околиці були всіяні сміттям. Але, придивившись, ви б зауважили, що воно впорядковане. По суті, сміття було будівельним матеріалом для лісового поселення.

На пагорбі височіла хижка, до якої вели акуратно всипані грудки сміття. Отвір до неї тонув у темряві.

Ваня лежав в низовині у клітці. Повз нього проходили люди. І намагались не звертати уваги.

Я лишусь тут із вами. Все одно, ковила до вулика вже немає суті.

Ліс

Антон: Мені дозволили поговорити з тобою.

Ваня: Нащо?

Антон: Перед спаленням ти маєш пройти обряд. Мені дозволили бути частиною твого очищення.

Ваня: Антон, блять. Яке нахуй очищення? Що ти несеш?

Антон: Ваня, ми зробимо обряд спалення, розумієш...

Ваня: Я розумію, розумію, блять! Ти заманив мене у пастку, щоб ці кончені запхнули у клітку. Ти, ти пиздив мене ногами в ізоляторі! Ти завжди попускав мене. А тепер кажеш, щоб я очистився? Антон, іди на хуй! *(Антон відкриває клітку)* Що ти робиш?

Антон: Спалювати ми будемо тебе.

Ваня: Я можу йти?

Антон: Так.

Ваня: І вони мене не зупинять?

Антон: Тут ніхто нікого не тримає. Я тут добровільно.

Ваня: Антон, ти ж блять теж мусорок. Яке гахуй добровільно? Ти пішов в ментуру. А тепер сюди!? Ти блять, уйобок, добровільно

Антон: Я хочу тебе вдарити, пробач. Це бруд в моїй голові. Я знайшов очищення тут. І бачу по тобі, що ти його не знайдеш.

Ваня: Яке очищення, Антон ти!?

Антон: Ванечка, у мене не було такого гарного життя, як в тебе. У мене ніколи не було людей, які б мене підтримували, які б казали, що добре, а що ні. І моє внутрішнє відчуття привело мене до Амундсена. Він говорить про чистоту. І я його чую. Його можна слухати.

Ваня: Тобі аби слухати когось. Ти мусор!

Антон: Ти знаєш, що ніяких знаків не було?

Ваня: Ти про що?

Антон: Знаки на конвертах. Тобі Таня не сказала?

Ваня: Що мені Таня не сказала, Антон!? Договорюй.

Антон: Ти ж сам ніколи не договориєш. Клітка відкрита. Чого ти не йдеш?

Ваня: Іди нахуй! Іди нахуй, Антон!

Ліс

Ваня: Таня! Таня, іди звідси, прошу тебе. Ти та на кого найболючіше дивитись. Ти можеш робити свою хєрню десь в іншому місці?

Таня: Я збираю бджіл. Їх треба поховати. Ось Фредді. Вона дуже любила розповідати історії. Цирцея, Майа... Майа ще дригається... З кожним днем все менше бджіл.

Ваня: Таня, ти любиш його?

Таня: Любов це не ті рамки, які ти уявляєш.

Ваня: Ти спиш із ним?

Таня: Якщо ти ображаєшся, що я тебе не любила, то я тебе любила теж.

Ваня: Це він тобі пояснив?

Таня: Я це ще сама зрозуміла з Сірьюжею. Я любила Сірьюжу. Без почуття. Навіть, наоборот. Я бувало мечтала, як він помре.

Ваня: Це любов?

Таня: Любов – це не почуття. Він мені сказав подивитись, як я готую їсти собі, як йому, як нашій дитині, а як сусідам. Як я стираю його речі. Як складаю їх на стілець. Я можу ненавидіти його і все одно готувати з любов'ю. Він відкрив мені це. І я зрозуміла, що люблю.

Ваня: Як ти могла одночасно любити і мене, і Сірьюжу, і ... його?..

Таня: Я люблю світ. Я люблю життя. Любов це не про власність. Він не привласнює мене своєю любов'ю. Він дозволяє любити. Як і не любити.

Ваня: То чого ж ти, сука, віддавала свою сережку?

Таня: А чого ти не можеш звідси піти? Клітка відкрита.

Ваня: А як ви проведете обряд без мене?

Таня: Це наш вибір. А який твій?

Ліс

Вечір. У землю встромлені факели. Не підпалені. Біля клітки сідає постать.

Амундсен: Ваня? Все ще у клітці?

Ваня: Я зрозумів. Ви фанатики. Ви вірити у щось таке, чого нема. Ви психи!

Амундсен: Ваня, ми можемо перейти на ти? Ти ж розумієш, що зараз буде обряд спалювання?

Ваня: Так.

Амундсен: Те, що ти бачиш довкола – декорації. Згораючи віддадуть чорний отруйний дим, який укриє найближчі села. Тут лишиться попелище. Може вогонь перейде й на ліси і поля. Це – початок війни.

Ваня: Проти кого?

Амундсен: Проти нас. Людей, які лишають по собі лише сміття. Посунься. *(Залазить до нього у клітку)*. Не дуже зручно. Як ти тут сидиш?

Ваня: Ви не лишили мені вибору! Ви самі мене сюди запихнули!

Амундсен: Вибач. Я попросив Антона відкрити її. Щоб ти міг пройти. Сходити в туалет. Те, що ти це тут робиш не дуже гарно. Лайно – це сміття. Його треба лишати поза життям. А те, що я прийшов до тебе і вже сам у твоєму лайні – це не добре.

Ваня: Ну да, не дуже приємно.

Амундсен: Ваня, ми скоріш програємо цю війну. Але маємо її почати.

Ваня: Стоп. Ви спалите все?

Амундсен: Подорож Седова була невдала: Вони пропливли 100 км, не наблизились до Арктики, сам Седов загинув. І від початку її ніхто, окрім Седова не хотів. Відкриття нема. Цілі сумнівні. Вигоди жодної. Та й чого довіряти якомусь Седову. І тут ввійшов у справу Дриженко. Він любив Седова. Він хотів відкрити йому те, що знайшов сам. Він хотів, щоб Седов за нього прожив його життя. Вмовив царя, інші людоблизи теж набігли. Написав у газетах, вичеканив іменні медалі... Але Седову і Дриженко було байдуже до самої експедиції. Це видно по підготовці. Вони викинули радіостанцію, не взяли майже їздових собак, їжі... Це була єдина можливість Дриженка досягти того місця, про яке він мріяв все життя. Лишити там Седова.

Ваня: Дриженко мріяв жити в Арктиці? Що, чого?

Амундсен: Він мріяв не жити. Лишитись там.

Ваня: Вибачте.

Амундсен: Дриженко, коли підійшов впритул до Полярного кола, то вперше побачив чистоту. Ти ж, мабуть, знаєш, що білі ведмеді теж спорожняються? Але вони не лишають по собі бруду. Це землі, де не було людей. І не було сміття.

Ваня: Я ще підлітком хотів піти в морське училище.

Амундсен: Чого ж став мусором?

Ваня: На платне не було грошей. Та і в інше місто їхати. Постіснявся батькам казати. Вирішив нічого не вирішувати.

Амундсен: Не плач. Ти здійснив свою подорож. Прибув у правильне місце. Дриженко лишив Седова у прекрасній землі. А тепер там теж є люди. І на нашій планеті немає чистоти.

Ваня: То завтра ви все спалите? А я? Я можу піти?

Амундсен: Роби, що хочеш, Ванечка.

Амундсен іде.

Ваня: Як це? Як – роби що хочеш? Я не знаю! Що мені робить!? ЩО МЕНІ РОБИТЬ!?

Ліс. Біля входу у хатину.

Амундсен: А де пані Ірина?

Поштар: Яка?

Амундсен: Голова села.

Поштар: Не бачив її.

Амундсен: Треба вже починати. Камера готова? Антон, що по звуку?

Антон: Звук пише.

Амундсен: Всі зібрались на свої місця! Швидко, ну! Вмикай! *(говорить на камеру)* Ми відмовились від машин. Від палива. Ми відмовились від пластику. Від брухту. Від паління сухої трави. Блін, складний момент. Я це ще важко переживаю. Потім виріжете це? Оці люди – це сіль землі. Вони створили мрію. Маленький шмат нашої планети, де немає сміття. Я гордий за них. Останньою краплею це буде відмова від одягу. Скидайте його в кучу!

Антон: Амундсен, реально?

Амундсен: Кидайте!

Всі роздягаються і кидають на кучу свій одяг.

Амундсен: Підпалюй!

Поштар підпалює.

Амундсен: Але ми не можемо повністю відмовитись від сміття. Ми – помилка еволюції. Ми не такі, якою нас створила природа. Ми – люди створені людьми. Ми – не чисті.

Амундсен підпалює сміття.

Цей чорний дим має стати сигналом початку війни. Війни проти сміття! І війна розпочнеться із найбільшого бруду. Ми захопили двох мусорків...

Антон: Е, Амундсен, ти шо? Я то шо?

Амундсен: Ми підпалимо їх у вас на очах. А ви дивитиметесь, як вони горять!
Підпалюйте!

Поштар і Поштар ставлять Антона і Ваню на купи сміття і підпалюють.

Антон: Я не хочу! Бляяя...

Амундсен: Тільки ми люди на цій планеті виробляємо сміття. Єдиний вид з усіх. Є лише одна можливість це змінити.

Амундсен стає на купу, дає знак, щоб у всі стали на свої купи сміття. Таня прив'язує себе до дерева. Всі підпалюють себе.

Вчителька не підпалює. Вибігає на галявину. Бере каміння і кидає в палаючих людей.

Вчителька Лена: Ви – суки! Ви спалили мою школу! Ви розібрали її по камінчику! Ви знищили все, що я люблю! Горіть! Горіть! Страждайте ще більше!

Ваня збігає з вогнища. Біжить до Тані. Намагається її відв'язати.

Ваня: Таня, Танечка, будь ласка, допоможи мені. Злізь, я люблю тебе Таня. Таня!!!

Вчителька поливає водою вогнища.

Вчителька Лена: Отак, тлійте. Ви не помрете швидко. Будете мучитись і кричати. А я подивлюсь вам в очі. Ви будете вмирати довго.

Антон відтягує Ваню.

Антон: Спокійно. Її вже не врятувати.

Вчителька танцює танець перемоги.

Таня (д): Вона хотіла цього.

Ваня: Але чого? Чого, Таня?

Таня (д): Вона давно вже так жила.

Антон: А ти?.. Ти не переживаєш, що мама пішла?

Таня (д): Їй краще так.

Антон: Ваня, вставай. У тебе опіки. Треба в лікарню.

Ваня: Нащо? Нащо вони це робили?

Антон: Того, чого і я.

Ваня: Що тепер будем робити?

Антон: Нам разом більш нема чого робити.

Ваня: Я хочу жити.

Антон: Добре, Ванічка. Гарного життя.

Антон іде за дерево. Дістає мотоцикл.

Ваня: Де ти мотоцикл взяв?

Антон: Вкрав. Тут не можна, але я сказав, що це теж сміття. Успіху тобі, Ваня.

Ваня: І тобі, Антон!

Антон: Вибач, що не беру. Тут нема коляски.

Ваня: А ти тепер куди?

Таня (д): Не знаю.

Ваня: У тебе ж тепер нікого нема?

Таня (д): Та й до того не дуже хто був.

Ваня: То пішли зі мною?

Таня (д): Куди? В тебе ж дома нема, Ваня.

Ваня: Я построю. Для нас.

Таня (д): Будеш батьою?

Ваня: Да. І в нас буде дім. Я так рішив.

Вчителька танцює на попелищі. Тліє сміття і тіла на них.